

**"Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ
ΙΟΥΣΤΙΝΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ".**

του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς Σεραφείμ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 14^ῃ Νοεμβρίου 2019

**ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΠΕΘ
«Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΟΥΣΤΙΝΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ»**

Ἡ Πανελλήνιος Ἑνωσις Θεολόγων (ΠΕΘ) διοργανώνει τήν Παρασκευή καί Σάββατο 15 καί 16 Νοεμβρίου στό ξενοδοχεῖο ΤΙΤΑΝΙΑ στήν Ἀθήνα Διεθνές Θεολογικό Συνέδριο ὑπό τήν αἰγίδα τῆς ΔΙΣ μέ θέμα «Ὁρθόδοξη Θεολογία καί Παιδεία. Ἡ συμβολή τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς καί τοῦ π. Γεωργίου Φλωρόσφκυ». Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς τήν Παρασκευή καί ὥρα 5 μμ θά εἰσηγηθῇ τό θέμα: «Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΟΥΣΤΙΝΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ», τό ὁποῖο καί δημοσιοποιοῦμε.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Το μείζον πρόβλημα για την ανθρωπότητα σήμερα είναι η παγκοσμιοποίηση, ἤτοι: η γιγαντιαία προσπάθεια, από αφανείς παράγοντες, να ενοποιηθεῖ ο κόσμος. Να παραμεριστοῦν ὅλα εκείνα τα στεγανά, τα

οποία δημιουργούν διαχωριστικά στα κράτη, στα έθνη, στους λαούς. Η παγκοσμιοποίηση έχει τρία σκέλη: το πολιτικό σκέλος, το οποίο απόβλεπει στην πολιτική ενοποίηση της ανθρωπότητας, δηλαδή την υπαγωγή όλων των κρατών σε μια ενιαία παγκόσμια κυβέρνηση, το οικονομικό σκέλος, το οποίο αποβλέπει στην οικονομική ενοποίηση των οικονομιών όλων των κρατών, και την πνευματική – θρησκευτική ενοποίηση της ανθρωπότητας, με τη συνένωση – συγκερασμό όλων των θρησκειών και των θρησκευτικών πίστων σε ένα παγκόσμιο, τερατώδες θρησκευτικό σχήμα. Στην δημιουργία της πυρετωδώς προωθούμενης εφιαλτικής **Παν-Θρησκείας**, η οποία θα συσταθεί από στοιχεία όλων των θρησκειών, θα εκφράζει τις υπάρχουσες θρησκείες, και ο καθένας θα βρίσκει σ' αυτή την θρησκευτικότητα, που εκφράζει την υποκειμενικότητά του. Στην ομιλία μας θα αναφερθούμε στο τρίτο σκέλος της παγκοσμιοποίησης, στην θρησκευτική παγκοσμιοποίηση, η οποία αποκαλείται Οικουμενισμός και ο οποίος επιβουλεύεται την καθολικότητα της Αγίας μας Εκκλησίας, της αληθινής και επωφελούς για την ανθρωπότητα οικουμενικότητας.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Οικουμενισμός αποτελεί, στις τραγικές, αποκαλυπτικές και εσχατολογικές ημέρες μας, ένα τεραστίων διαστάσεων πρόβλημα, το οποίο, εξελισσόμενο, φανερώνει ολίγον κατ' ολίγον τον ερεβώδη χαρακτήρα του και αποκαλύπτει τα δαιμονικά του σχέδια, για την πνευματική υποδούλωση της ανθρωπότητας. Οι αφανείς σκαπανείς του Οικουμενισμού φρόντισαν να δημιουργήσουν το κατάλληλο «κλίμα» για την προώθηση και την εδραίωση της θρησκευτικής παγκοσμιοποίησης της ανθρωπότητας. Φρόντισαν να δημιουργήσουν συνθήκες πνευματικής συγχύσεως, ώστε να αμβλύνονται σταδιακά οι παραδεδομένες θρησκευτικές πίστεις. Να σπέρνουν τη σχετικότητα και την αμφιβολία, ώστε ο σύγχρονος άνθρωπος να βιώνει μια απίστευτης έκτασης θρησκευτική Βαβέλ και μια πρωτοφανή άμβλυνση της θρησκευτικής πίστεως. Κί' ακόμα, να αποζητά μια μορφή ενωθρησκείας. Ήτοι: να πιστεύεται από τους οπαδούς όλων των θρησκευτικών πίστων, ότι ο ίδιος Θεός λατρεύεται από όλες τις θρησκείες. Ότι όλες οι θρησκείες είναι οι διαφορετικοί τρόποι και δρόμοι προσεγγίσεως του ιδίου Θεού. Ότι καμιά θρησκεία δεν έχει την πληρότητα της αλήθειας, αλλά και ότι καμιά θρησκεία δεν είναι κακή. Ότι τελικά μπορούμε να βρισκουμε αλήθειες και αξίες και στις άλλες θρησκείες και μπορούμε να οραματιζόμαστε ότι κάποτε θα μπορέ-

σουμε ενωμένοι, να λατρεύουμε τον ένα Θεό, κάτω από ένα κοινά απόδεκτο θρησκευτικό σχήμα. Αυτές είναι οι αρχές του Οικουμενισμού και της Πανθρησκείας, τα οποία αμφότερα είναι απότοκα του συγχρόνου πνεύματος της **«Νέας Υδροχοϊκής Εποχής»**, το οποίο ήρθε, ως δήθεν **«ανανεωτικό πνεύμα»** για να εκτοπίσει την λεγομένη **«Εποχή των Ιχθύων»**, η οποία ταυτίζεται με την δισχιλιόχρονη χριστιανική εποχή. Να φέρει δήθεν την πολυπόθητη γνώση, την ειρήνη, την ελευθερία και την ευημερία στην ανθρωπότητα, που της στέρησε ο «κακός» Χριστιανισμός. Να κατορθώσει αυτό που δεν κατάφερε εκείνος. Γι' αυτό και η σύγχρονη θρησκευτική παγκοσμιοποίηση, ο Οικουμενισμός, χαρακτηρίζεται a priori ως αντιχριστιανικό κίνημα.

Δυστυχώς το πνεύμα του θρησκευτικού συγκρητισμού έγινε δεκτό από μεγάλο μέρος του κόσμου και κύρια από ισχυρούς ηγέτες, οι οποίοι πίστεψαν και πιστεύουν πως με την θρησκευτική ενοποίηση του κόσμου θα εξαλειφτούν οι πόλεμοι, οι φανατισμοί, οι γενοκτονίες κλπ. Στις αρχές του 20^{ου} αιώνα ιδρύθηκε ο παγκόσμιος οργανισμός **«ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ»**, ο πρόδρομος του σημερινού **«ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ»** για τη διεθνή συνεργασία και την από κοινού λύση των παγκόσμιων προβλημάτων. Ταυτόχρονα γεννιέται και η προσπάθεια αλληλογνωριμίας, εγκαινιασμού διαλόγου και συνεργασίας μεταξύ των χριστιανικών δογμάτων και μεταξύ των θρησκειών. Το **«ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»** άρχισε να δραστηριοποιείται παράλληλα με την **«ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ»**.

Στα 1948 συστήθηκε ο **«ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ»** στη θέση της **«ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ»** και ταυτόχρονα ιδρύεται το **«ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ»**, για να προάγει την χριστιανική ενότητα. Σχεδόν ταυτόχρονα η θεοσοφίστρια **Άνυ Μπέιλυ** δήλωσε πως **«Μεσα στον Ο.Η.Ε. βρίσκεται ο σπόρος και το σπέρμα μιας μεγάλης διεθνούς και διαλογιζόμενης ομάδας σκεπτόμενων και πληροφορημένων ανδρών και γυναικών, στα χέρια των οποίων βρίσκεται το πεπρωμένο της ανθρωπότητας...»** και ίδρυσε μια Μ.Κ.Ο. υπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε. την **«Παγκόσμια Καλή Θέληση»** (World Goodwill), της οποίας εκφρασμένος στόχος είναι **«να εξυπηρετήσει την προετοιμασία της ανθρωπότητας για την επανεμφάνιση του "Χριστού"»!** Φυσικά δεν πρόκειται για τον Χριστό της Εκκλησίας, αλλά για εκείνον που θα έρθει στο όνομά του, τον αντί του Χριστού ερχόμενο.

Το περιβόητο ΠΣΕ δεν είναι τίποτε άλλο από ένα καλοστημένο όργανο των αφανών ηγητόρων και προωθητών της θρησκευτικής ενοποίησης της ανθρωπότητας. Ιδρύθηκε, κατ' αρχήν, για να ενοποιήσει τον κατακερματισμένο αιρετικό προτεσταντικό χριστιανισμό. Όμως με την είσοδο σ' αυτό και της Ορθοδόξου Εκκλησίας, πήρε πανχριστιανικές διαστάσεις, ώστε να θεωρείται, ύστερα από έξι δεκαετίες, ως μια «**υπερεκκλησία**». Είναι γνωστό πως σε αυτό το τερατούργημα συνυπάρχουν ισότιμα όλες οι πλάνες, έως τις πλέον κακόδοξες. Τα τελευταία χρόνια άρχισαν να συμμετέχουν στις συνελεύσεις του και αλλόθρησκοι, οι οποίοι μάλιστα έχουν και λόγο και τελούν κάποιες τελετουργίες τους, όπως οι ανιμιστές της Αυστραλίας το 1991. Στη συνέλευσή του στο Πουσάν της Ν. Κορέας συνέβησαν φρικτά πράγματα, με αποκορύφωμα την κοινή συγγνώμη, μαζί και των ορθοδόξων συνέδρων, για το ότι είμαστε χωρισμένοι!

Ο αιρετικός Παπισμός υιοθέτησε τον Οικουμενισμό με την **Β' Βατικανή Σύνοδο** (1962-1965), η οποία τον έντυσε με «συνοδικό» μανδύα. Με το γνωστό «**Διάταγμα περί Οικουμενισμού**» ο Παπισμός κάνει «άνοιγμα» προς τις άλλες εκκλησίες και τις θρησκείες. Εφαρμογή δε του Διατάγματος είναι οι διαθρησκειακές συναντήσεις της Ασίζης.

Στο ισοπεδωτικό άρμα του οικουμενισμού έχει προσδεθεί και μέρος της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας. Πολλοί κληρικοί, όλων των βαθμών, καθηγητές, θεολόγοι και «διανοούμενοι» έγιναν κήρυκες της προ-σέγγισης και της ένωσης της Ορθοδοξίας με τις άλλες «εκκλησίες», χωρίς εκείνες να αποκηρύξουν απαραίτητα τις πλάνες τους. Ο οικουμενισμός έκαμε την εμφάνισή του στον ορθόδοξο χώρο στις αρχές του 20ού αιώνα, με τις γνωστές εγκυκλίους του Οικουμενικού Πατριαρχείου, α) του 1902 προς τους προκαθημένους των Ορθόδοξων Εκκλησιών για την ανάγκη προσεγγίσεως με τις άλλες «εκκλησίες» και β) του 1920, ως συνέχεια της προηγούμενης, αποκαλώντας αυτές «**συγγενείς και οικείας εν Χριστώ και συγκληρονόμους και συσώμους της επαγγελίας του Θεού εν Χριστώ**»! Η δε συμμετοχή στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών επέτεινε την οικουμενιστική νοοτροπία πολλών ορθοδόξων, ώστε πια να θεωρείται «**απόλυτος προορισμός**» η ένωσή μας με την ετεροδοξία! Μάλιστα πολλοί φανατικοί θιασώτες της «Οικουμενικής Κινήσεως» έφτασαν στο σημείο να θεωρούν ως «επιβίωση της Ορθοδοξίας» την «ένωση των εκκλησιών»!

Συρθήκαμε οι ορθόδοξοι σε ατέρμονους διαλόγους με τους αιρετικούς, οι οποίοι αποδείχτηκαν απόλυτα αναποτελεσματικοί. Οι αιρετικοί δεν μετακινούνται από τις πλάνες τους. Και το χειρότερο: μας οδήγησαν να προσπαθούμε να κατανοήσουμε «ορθοδόξως» τις πλάνες τους!

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΠΟΔΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Αυτός είναι συνοπτικά ο Οικουμενισμός, ο οποίος βρίσκεται στον αντίποδα της οικουμενικότητας της Εκκλησίας του Χριστού, η οποία δεν είναι άλλη από την Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία μας. Αυτός **«υποκαθιστά η αποσιωπά την αλήθεια της Μιας, Αγίας, Καθολικής και Απόστολικής Εκκλησίας και του υπαρκτικού μυστηρίου της σωτηρίας, για χάρη της κοινωνιστικής και πιετιστικής αντίληψης ενός ιδεολογικού χριστιανισμού»**, παρατηρεί εύστοχα σύγχρονος θεολόγος (Χ. Γιανναράς, Αλήθεια και ενότητα της Εκκλησίας, Αθήνα 1997, σ. 196 επ.).

Ο Οικουμενισμός είναι η δαιμονικής εμπνεύσεως αναίρεση της καθολικότητας και οικουμενικότητας της Εκκλησίας μας. Αυτό τονίζει διαπύσια ο νεοφανής άγιος της Σερβικής Εκκλησίας **Ιουστίνος Πόποβιτς**. Ένας μεγάλος θεολόγος και ομολογητής της Ορθοδοξίας μας. Μια μεγάλη πνευματική και πατερική μορφή, εφάμιλλος των μεγάλων Πατέρων της αρχαίας Εκκλησίας. Στα θεοφώτιστα συγγράμματά του θα στηριχτούμε, για να αποδείξουμε ότι ο Οικουμενισμός αποβλέπει να κατάρύσει την μοναδικότητα και την καθολικότητα της Εκκλησίας μας.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο να σώσει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Με το επί γης σωτηριώδες έργο Του απολύτρωσε **«παγγενή τον Αδάμ»**, ολόκληρη την ανθρωπότητα. Έδωσε εντολή στους μαθητές Του να περιτρέξουν ολόκληρη την οικουμένη, **«έως εσχάτου της γης»** (Πραξ.1,8), για να κηρύξουν το μήνυμα της καθολικής σωτηρίας. Τους παράγγειλε: **«πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη»** (Ματθ.28,18), να μη μείνει κανένας άνθρωπος, κανένας λαός, εκτός της εν Χριστώ σωτηρίας. Ήρθε, ακόμη, να άρει τις τραγικές και κατάστροφικές συνέπειες της πτώσεως και της αμαρτίας. Ο απόστολος Παύλος έγραψε πως : **«ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ. νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ. αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἐν**

καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίση ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ· καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς» (Εφ.2,12-17). Με ἄλλα λόγια, ὁ Χριστὸς ἔφερε μιὰ νέα πραγματικότητα στὴ γῆ. Ἐπηξεν τὴν ἀγία Τοῦ Ἐκκλησίας, νὰ εἶναι ἡ ἀληθινή, ἡ γνήσια, ἡ ἐπωφελὴς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, παγκοσμιότητα. Νὰ ἐπανενώσῃ τὸν κατακερματισμένον, ἐξαιτίας τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἀμαρτίας, κόσμον. Νὰ ἀδελφοποιήσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς λαούς. Νὰ ἐδραιώσῃ τὴν χαμένη εἰρήνην καὶ τὴν δικαιοσύνην. Ἡ δισχιλιόχρονη ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ ξεκάθαρα ὅτι ἡ μόνη ἀναγεννητικὴ καὶ ἐνοποιὸς δύναμις στὴν ἀνθρωπότητα υπῆρξε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἐξημέρωσε τὸν ἀγριεμένον πτωτικὸν κόσμον καὶ ἐνέπνευσε ἓναν νέον πολιτισμὸν καὶ δημιούργησε μιὰ νέα πρωτόγνωρη κοινωνία ἀγάπης, εἰρήνης καὶ συναδελφώσεως, φανερούμενη καὶ βιούμενη στὶς πρωτοχριστιανικὲς κοινότητες, τὶς ὁποῖες θαύμαζαν ἀκόμα καὶ οἱ διώκτες τοὺς!

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται Καθολικὴ, διότι τὰ ὅριά της εἶναι ἀπεριόριστα στὸ χῶρον καὶ στὸν χρόνον. Καὶ ἀκόμα διότι ἐνσαρκώνει τὴν μοναδικὴν καὶ σώζουσα ἀλήθεια. Ὁ Χριστὸς δὲν ἦρθε στὸν κόσμον νὰ ἰδρύσῃ μιὰ ἀκόμα θρησκεία, ἔστω τὴν καλλίτερη, ἀλλὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν κόσμον, νὰ τὸν **«ἀνακεφαλαιώσῃ»** στὸ θεῖον πρόσωπόν Του (Εφ.1,10), νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ διαβόλου καὶ τὴν φθορὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴν **«καινὴν κτίσιν»** (Β΄ Κορ.5,17). Νὰ τὸν ἐπαναφέρει στὴν προπτωτικὴν του κατάστασιν καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ξανά τὴν προοπτικὴν τῆς **«χριστοποίησής»** του (Κολ.3,10).

Ὅμως ὁ διάβολος, ὁ **«ἀρχὸν τοῦ κόσμου τούτου»** (Ἰωάν.16,11), ὁ **«κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τούτου»** (Εφ.6,1) ἀνθίσταται σθεναρὰ στὴν κατεδάφισιν τοῦ δαιμονικοῦ τοῦ κράτους, πολεμώντας λυσαλέα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Με τὰ ἐπὶ γῆς ὄργανά του, στὸν σύγχρονον ἐσχατολογικόν χρόνον, δημιούργησε τὴν δικήν του παγκοσμιοποίησιν, ἡ ὁποία, ὅπως προαναφέραμε, βρίσκεται στὸν ἀντίποδα τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ἐκκλησίας κι ἀκόμα στὸν ἀντίποδα τῶν σκοπῶν τῆς. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ φρικώδης χοάνη, ἡ ὁποία δέχεται κάθε πίστη καὶ ἀναμιγνύει τὴν ἀλήθειαν με τὸ ψεῦδος, με στόχον τὴν νόθευσιν καὶ τὴν ἐξουδετέρωσίν της. Πρόκειται ἀναμφίβολα γιὰ τὴν σατανικότερην ἐφεύρεσιν τοῦ διαβόλου!

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΟΥΣΤΙΝΟ ΠΟΠΟΒΙΤΣ

Για τον άγιο Ιουστίνo Πόποβιτς, «**Ἡ Ἐκκλησία εἶναι, ὁ Θεάνθρωπος Χριστός παρατεινόμενος εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς ὅλην τὴν αἰωνιότητα. Ἄλλά μαζί μέ τόν ἄνθρωπον καὶ διά τόν ἄνθρωπον, ἀνήκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁλόκληρος ἡ κτίσις τοῦ Θεοῦ, δηλαδή πᾶν τὸ δημιουργηθὲν ἀπὸ τὸν Θεὸν Λόγον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς τὸ σῶμα της, τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός**» (Ι. Πόποβιτς, Ορθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οικουμενισμός, Θεσσαλονίκη 1974). Κατὰ συνέπεια τίποτε δεν μένει εκτός της Ἐκκλησίας, τα πάντα εἶναι Ἐκκλησία. Ὡς εκ τούτου ἡ Ἐκκλησία εἶναι καθολικὴ, παγκόσμια, πανκοσμικὴ. Δεν δυναστεύει, δεν εξουσιάζει, δεν καταδικάζει, δεν συνθλίβει, δεν εξαφανίζει τὸν ἄνθρωπο, τὴν κοινω- νία, τοὺς λαοὺς, ἀλλὰ θεραπεύει, αγιάζει, σώζει, θεώνει, ὅσους θέλουν να σωθοῦν. Τονίζει καὶ πάλι ὁ ἅγιος Ιουστίνος: «**ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεαν- θρώπινον ἔργαστήριον εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι θεανθρωποποι- οῦνται, χριστοποιοῦνται, θεοῦνται, δηλαδή μεταμορφώνονται εἰς θε- ανθρώπους κατὰ χάριν, εἰς χριστοὺς κατὰ χάριν, εἰς θεοὺς κατὰ χά- ριν**» (όπου, ανωτ.). Κι ἀκόμα, σέβεται ἀπόλυτα τὴν ἐλευθερία κάθε αν- θρωπίνου προσώπου να δέχεται, ἢ να ἀπορρίπτει τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία του. Εἶναι γνωστὸ πὼς ουδεμία περίπτωση ἐξαναγκασμοῦ χρησιμοποίη- σε ποτέ. Ἴδιον των ἐξαναγκασμῶν υπήρξε ἡ ποικίλη αἰρετικὴ ετεροδο- ξία, ἡ ὁποία ἀμαύρωσε τὴν ἱστορία της Ἐκκλησίας με τὶς ολέθριες ἱστορικὲς ἐπιλογές της, με ἀποκορύφωμα τὴν «**Ἱερὴ Εξέταση**» του πα- ναιρετικοῦ Παπισμοῦ, τὴν ρίζα ὅλων των συγχρόνων αἰρέσεων καὶ κα- κοδοξιῶν κι ἀκόμα: τὴν ρίζα τῆς γενικότερης κακοδαιμονίας τοῦ κό- σμου!

Για τὸν ἅγιο Γέροντα ὁμολογητὴ, «**Ἡ ἰδία ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καθολικὴ, διότι ὁ θεανθρώπινος οργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας, οὐ- σης τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, περιέχει τα πάντα: ὁλόκληρον τὴν δημιουρ- γίαν τοῦ Θεοῦ, ἀκριβέστερον τὴν Οικονομίαν τοῦ Θεοῦ περί κόσμου καὶ ἀνθρώπου. Ὁ Θεάνθρωπος Χριστός δι' ἑαυτοῦ ἠνώσε κατὰ τελειώ- τατον καὶ πληρέστατον τρόπον τὸν Θεὸν με τὸν ἄνθρωπον, καὶ δια τοῦ ἀνθρώπου ὅλους τοὺς κόσμους καὶ ὅλην τὴν κτίσιν, διότι εἶναι ουσια- στικῶς συνδεδεμένη με τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ ἔνωσις αὐτὴ ἐν Χριστῷ εἶναι ἡ ὑπόστασις τῆς καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Θεανθρώπινος**

οργανισμός της Εκκλησίας του Χριστού περιλαμβάνει και τον Θεόν και τον άνθρωπον και τα “πάντα, τα εν τοις ουρανοίς και τα επί της γης, τα ορατά και τα άορατα, είτε (εισί) θρόνοι, είτε αρχαία, είτε κυριότητες, είτε εξουσίαι” (Κολ.1,16), διότι “τα πάντα δι’ αυτού – του Θεανθρώπου – και εις Αυτόν – τον Θεάνθρωπον – έκτισται ... και συνέστηκε, και Αυτός εστίν η κεφαλή του σώματος της Εκκλησίας”» (Κολ.1,17-18» (όπου ανωτ.). Αυτή είναι η καθολικότητα και η παγκοσμιότητα της Εκκλησίας.

Για τον άγιο Ιουστίνo, η Εκκλησία, με κεφαλή το Χριστό, είναι μία και αδιαίρετη, «**Η Εκκλησία, τονίζει, ούσα καθολικώς εις και μοναδικός Θεανθρώπινος οργανισμός εις όλους τους κόσμους, δεν είναι δυνατόν να διαιρεθεί. Κάθε διαίρεσις θα εσήμαινε τον θάνατόν της**» (όπου ανωτ.). Κατά συνέπεια οι αιρέσεις, δηλαδή τα αποκομμένα μέλη της, όσο και η προσπάθεια συνένωσής των, άνευ της προϋποθέσεως της μετανοίας, είναι συμπτώματα ξένα από τη φύση της Εκκλησίας. Οι αιρέσεις δεν μπορεί να είναι εκκλησία. Μάλιστα, όπως τονίζει: «**Ο Οικουμενισμός είναι κοινόν όνομα δια τους ψευδοχριστιανούς, δια τας ψευδοεκκλησίας της Δυτικής Ευρώπης. Μέσα του ευρίσκεται η καρδιά όλων των ευρωπαϊκών Ουμανισμών με επικεφαλής τον Παπισμόν. Όλοι δε αυτοί οι ψευδοχριστιανισμοί, όλαι αι ψευδοεκκλησίαι, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία αίρεσις παραπλεύρως εις την άλλην αίρεσιν. Το κοινόν ευαγγελικόν όνομά των είναι η παναίρεσις**». Κι’ ακόμα: «**Η Εκκλησία δεν είναι μόνο μία, αλλά και μοναδική. Εν τω Κυρίω Ιησού δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν πολλά σώματα, κατά τον ίδιον τρόπον δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν εν αυτώ πολλές Εκκλησίες. Εν τω Θεανθρωπίνω αυτού σώματι η Εκκλησία είναι μία και μοναδική, όπως ο Θεάνθρωπος, ο Χριστός, είναι ένας και μοναδικός**» (Αγίου Ιουστίνου Πόποβιτς «Δογματική της Ορθοδόξου Εκκλησίας», Αναδημοσίευση από τη γαλλική μετάφραση στον Ορθόδοξο Τύπο). Ο Οικουμενισμός, σχετικοποιώντας την μια και σώζουσα αλήθεια της Εκκλησίας, η οποία είναι ένσαρκη στο Θεανδρικό πρόσωπο του Σωτήρος Χριστού, αναιρεί φρικωδώς την μοναδικότητα και την καθολικότητα της Εκκλησίας. Την περιορίζει σε μια από τις πολλές «**εκκλησίες**». Την υποβιβάζει και την μεταποιεί σε μια από τις μυριάδες αιρέσεις, τις οποίες αναβιβάζει σε «**εκκλησίες**». Κι ακόμα χειρότερα: την εξισώνει με τις θρησκείες του κόσμου, οι οποίες κάλλιστα μπορούν να θεωρηθούν ως τα πλέον εμφανή έργα του αυτονομημένου

από το Θεό ανθρώπου. Ως τα πλέον τραγικά πτωτικά συμπτώματα της ανθρώπινης ιστορίας.

Αναιρεί ο Οικουμενισμός την σωστική δύναμη της Εκκλησίας, του «**Σώματος του Χριστού**» (Α΄ Κορ.12,27), προσδίδοντας στις αιρέσεις και τις θρησκείες του κόσμου τη δυνατότητα σωτηρίας και απολυτρώσεως. Αντίθετα, όπως τονίζει ο άγιος Ιουστίνος: «**Μόνον εις τὴν ὀργανικὴν ἔνωσην μὲ τὸ θεανθρώπινον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας** (σ.σ. ως Εκκλησία εννοεί την Ορθόδοξο Καθολική Εκκλησία) **καὶ ὡς “σύσσωμος” αὐτοῦ τοῦ θαυμαστοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ τὴν πλήρη αἴσθησιν καὶ ἐπίγνωσιν καὶ πεποίθησιν ὅτι ὄντως ὑπάρχει μόνον “εἷς Κύριος”, ἡ Παναγία Τριάς· μόνον “μία πίστις”, ἡ πίστις εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα** (Ἐφ. 3, 6· 4, 13· 4, 5. Ἰουδ. 3)· **μόνον “ἐν βάπτισμα”, τὸ βάπτισμα εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα** (Ματθ. 28,19) **καὶ μόνον “εἷς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν”** (Ἐφ. 4, 6). **“Εἷς ὁ ἐπὶ πάντων Πατὴρ ὃς καὶ διὰ πάντων διὰ τὸν ἐξ αὐτοῦ Λόγον καὶ ἐν πᾶσι διὰ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος”**. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸ αἰσθάνεται καὶ ζῆ μὲ αὐτὸ σημαίνει ὅτι **διάγει τὸν βίον ἀξίως τῆς χριστιανικῆς κλήσεως** (Ἐφ. 4, 1. πρβλ. Ρωμ. 12, 2. Κολ. 3, 8-17. Α' Θεσσ. 2, 7)· **μὲ μίαν λέξιν, σημαίνει ὅτι εἶναι χριστιανός**» (όπου ανωτ.). κατά συνέπεια, έξω από τα όρια της Εκκλησίας δεν υπάρχει σωτηρία, όπως δεν υπάρχει και σωτήρας. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός είναι ο μοναδικός Σωτήρας και λυτρωτής το κόσμου, αφού σύμφωνα με τον απόστολο Πέτρο, ο Χριστός «**ἐστὶν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας. καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς**» (Πραξ.4,11-12). Φρίκη προκαλούν οι οικουμενιστικές δοξασίες ότι τα σωστικά όρια της Εκκλησίας εκτείνονται πέραν των κανονικών της ορίων, ότι δηλαδή υπάρχει σωτηρία, όχι μόνον στις αιρέσεις, αλλά και στις άλλες θρησκείες ακόμη και με την στρέβλωση των λόγων του Χριστού για τον άνεμο, που ταυτίζουν βλάσφημα με το Πανάγιο Πνεύμα! Εύλογα τίθεται το ερώτημα: ποια είναι η σημασία της πιστότητός μας να είμαστε ορθόδοξοι;

Εδώ εγείρεται το μείζον θέμα της εν Κρήτη συνελθούσης «Συνόδου» η οποία δυστυχώς δια τους συμμετέχοντες δεν κατέγνωσε τις εν χώρῳ και χρόνῳ υφιστάμενες αιρέσεις και κακοδοξίες και δεν οριοθέτησε έναντι αυτών των κακοδοξιών την αποκεκαλυμμένη αλήθεια, ἀλλ' αντιθέτως απεδέχθη την «ιστορική» ονομασία των, προσφέρουσα ούτω

άλλοθι της κακοδοξίας και της αλλοιώσεως της αποστολικοπαραδότου πίστεως.

Σκοπός της Εκκλησίας είναι η καθολική σωτηρία του κόσμου **«Η θεανθρωπίνη καθολικότης της Εκκλησίας, έγραψε ο όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς, είναι εις την πραγματικότητα μια διαρκής κατά χάριν και αρετήν χριστοποίησης του ανθρώπου: τα πάντα και οι πάντες συνάγονται και συγκεφαλαιούνται εις τον Θεάνθρωπον Χριστόν, και τα πάντα βιούνται εν Αυτώ ως ιδικά μας και οικεία, όπως ζη ένας αδι-αίρετος θεανθρώπινος οργανισμός. Διότι όλη η ζωή εν τη Εκκλησία είναι μια θεανθρωπίνη καθολικοποίησης, μια κατά χάριν και αρετήν θέωσις και χριστοποίησης και θεανθρωποποίησης και τριαδοποίησης και εκκλησιοποίησης»** (Όπου ανωτ.). Αντίθετα, ο Οικουμενισμός δεν ενδιαφέρεται πρωτίστως, ίσως και καθόλου, για τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά κυρίως για την επίτευξη κοσμικών στόχων, όπως είναι η ειρήνη, η κοινωνική συνύπραξη και αλληλεγγύη, δηλαδή ταυτίζεται με τους στοχους του ουμανισμού, ο οποίος προσπαθεί να αναβιβάσει τον άνθρωπο στη θέση του Θεανθρώπου και να εξαφανίσει τον Θεάνθρωπο, ως άχρηστο. Άλλωστε, σύμφωνα με τον άγιο Ιουστίνο, ο ευρωπαϊκός ουμανισμός **«η αστική κοινωνία (η επιβολή του ατόμου ως μονάδος) και ο ουμανιστικός κοινωνισμός (η βίαια επιβολή του εγωϊστικού ατόμου ως μονάδος) έχουν θρησκευτικές ρίζας. Και πράγματι, επειδή εις την ευρωπαϊκήν Δύσιν ο Χριστιανισμός μετεβάλετο βαθμιαίως εις ουμανισμόν, ήτο φυσικόν η μεταβολή αυτή να έχη τας συνεπείας της εις όλας τας περιοχάς της ανθρωπίνης ζωής ... Επί πολύν καιρόν και επιμόνως εστένευον τον Θεάνθρωπον και εις το τέλος εσμύκριναν Αυτόν εις άνθρωπον: τον αλάθητον άνθρωπον της Ρώμης και τον όχι ολιγώτερον αλάθητον άνθρωπον του Βερολίνου»** (Όπου ανωτ.). Για τούτο αποκαλεί τον ουμανισμό, τον πατέρα του Οικουμενισμού ως **«βρυκόλακα των ημερών μας»**. Φυσικό ήταν λοιπόν να εμφανιστεί και να ανδρωθεί ο Οικουμενισμός μέσα σε αυτό το «κλίμα», της σμικρύνσεως του θεανθρώπου και της «θεοποίησης» του ανθρώπου.

Γι' αυτό και η συμμετοχή των Ορθοδόξων Εκκλησιών στην λεγομένη **«οικουμενική κίνηση»**, και κυρίως στο παναιρετικό **«Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών»**, κατά τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς, αποτελεί προδοσία κατά της Εκκλησίας. Δε μπορεί να συμβιβαστεί, ούτε ως σκέψη, να υπάρξει συμμετοχή της Εκκλησίας σε συνονθύλευμα αιρετικών, όπου σμυκρίνεται ο Θεάνθρωπος και «θεοποιείται» ο άνθρωπος. Οποιαδή-

ποτε συμμετοχή σε διαχριστιανικά και διαθρησκευτικά φόρα, τα οποία δεν έχουν ως κύριο στόχο τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά την επίτευξη κοσμικών σκοπιμοτήτων αποτελεί έκπτωσι από την Αλήθεια-Χριστό. Σε δραματική έκκλησή του προς την Ιερά Σύνοδο της Σεβρικής Εκκλησίας το 1975, ερωτά: **«Έως πότε θα εξευτελίζωμεν δουλικώς την Αγίαν μας Ορθόδοξον Αγιοπατερικήν και Αγιοσαββιτικήν Εκκλησίαν δια της οικτρώς και φρικωδώς αντιαγιοπαραδοσιακής στάσεώς μας έναντι του Οικουμενισμού και του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών»**. Και διερωτάται: **«Ήτο άραγε απαραίτητον η Ορθόδοξος Εκκλησία, αυτό το πανάχραντον Θεανθρώπινον σώμα και οργανισμός του Θεανθρώπου Χριστού, να ταπεινωθή τόσον τερατωδώς, ώστε οι αντιπρόσωποί της Θεολόγοι, ακόμη και Ιεράρχαι, να επιζητούν την οργανικήν μετοχήν και συμπερίληψιν εις το ΠΣΕ; Αλοίμονον, ανήκουστος προδοσία»**. Γνώριζε κάλλιστα ο άγιος και θεοφώτιστος Όσιος ότι το **«Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών»** αποτελεί τη βάση οικοδόμησης του τρίτου πυλώνα της παγκοσμιοποιήσεως, ο οργανισμός, ο οποίος θα συνενώσει όλες τις αιρέσεις, πλάνες και κακοδοξίες και εν τέλει θα κατάβροχθίσει τις θρησκείες του κόσμου, για να πραγματοποιηθεί το πανθρησκευτικό όραμα των παγκοσμιοποιητών. Είναι αναμφίβολα, ο προάγγελος της εφιαλτικής Πανθρησκείας. Άλλωστε στις τραγικές και αποκαλυπτικές ημέρες μας το πανθρησκευτικό όραμα παίρνει σάρκα και οστά. Η Πανθρησκεία δεν είναι μια ουτοπία, μια φαντασιοπληξία, όπως διαλαλούν οι αφανείς σκαπανείς της, αλλά μια ορατή πραγματοποιήσιμη κατάσταση. Αυτή θα αποτελέσει, εν τέλει και σύμφωνα με τα αγιογραφικά και πατερικά προφητικά κείμενα, την θρησκεία του μεγάλου άνομου, ο οποίος βρίσκεται ante portas.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Συμπερασματικά να τονίσουμε πως ο Οικουμενισμός αποτελεί την μέγιστη δαιμονική απάτη και συνωμοσία της ανθρώπινης ιστορίας. Την χειρότερη επίθεση του διαβόλου κατά του Θεού, της Εκκλησίας και του ανθρώπου. Ο **«ανθρωποκτόνος απ' αρχής»** (Ιωάν.8,9), βλέποντας, ότι **«ολίγον χρόνον έχει»**, έγειρε όσες δυνάμεις του έχουν απομείνει, με σκοπό να καταστρέψει την Εκκλησία του Χριστού. Μέσα στον έσχατο και έχθιστο σκοτασμό του τρέφει την ψευδαίσθηση ότι θα μπορέσει να επιτύχει του στόχου του, να ματαιώσει το σωστικό έργο της Εκκλησίας και να κυριαρχήσει στους ανθρώπους. Ο Οικουμενισμός είναι αναμφίβο-

λα το τελευταίο και επιθετικότερο σχέδιό του. Βλέποντας ότι δεν κατόρθωσε να καταλύσει την δύναμη της Εκκλησίας με τους διωγμούς και τις αιρέσεις, έρχεται τώρα δια του Οικουμενισμού να νοθεύσει την σώζουσα αλήθειά της, διότι γνωρίζει πολύ καλά πως η σωτηρία του ανθρώπου είναι συνώνυμη με την αποκεκαλυμμένη αλήθεια. Γι' αυτό πασχίζει να συνενώσει την Εκκλησία με τις αιρέσεις και τις θρησκείες του κόσμου, ώστε να χαθεί η σώζουσα αλήθειά της στην χοάνη των πλανών του Οικουμενισμού. Ο άθεος Ουμανισμός, η έσχατη αυτή ανταρσία του ανθρώπου κατά του Θεού, γέννησε τον Οικουμενισμό, ο οποίος επιχειρεί να αναιρέσει την οικουμενικότητα της Εκκλησίας. Με την δική του αντίχριστη παγκοσμιοποίηση θέλει να παραμερίσει την παγκοσμιότητά της Εκκλησίας και να εδραιώσει, στη θέση της **«καινής κτίσεως»**, της φανερώσεως της βασιλείας του Θεού, την **«Νέα τάξη Πραγμάτων»**, ήτοι την δαιμονική κατάσταση, η οποία θα σημάνει και το τέλος του ανθρώπου, ως ανθρώπου, μεταβάλλοντάς τον σε ανδράποδο και την κοινωνία σε επί γης κόλαση, αφού, κατά τον θεοφώτιστο άγιο και ομολογητή Ιουστίνο, **«Όλοι οι ουμανισμοί του ευρωπαϊού ανθρώπου κατ' ουσίαν δεν είναι άλλο τι ή αδιάκοπος επανάστασις κατά του Θεανθρώπου Χριστού, Καθ' όλους τους δυνατούς τρόπους συντελείται η ανατροπή όλων των αξιών, ο Θεάνθρωπος παντού αντικαθίσταται υπό του ανθρώπου, εις όλους τους ευρωπαϊκούς θρόνους ενθρονίζεται ο άνθρωπος του ευρωπαϊκού ουμανισμού»** (Όπου ανωτ.). Όταν το **«μετρον πάντων»** γίνεται ο άνθρωπος και μάλιστα ο πτωτικός άνθρωπος, ο άνθρωπος χωρίς τον Θεάνθρωπο, τότε η φρίκη είναι αναπόφευκτη και η καταστροφή βεβαία. Ιδού γιατί ο όλεθρος και η καταστροφή του κόσμου της παγκοσμιοποιήσεως είναι αναπόφευκτη και βεβαία!

Υπάρχει ελπίδα; Βεβαίως! Η Ελπίδα ημών είναι ο Σαρκωμένος Υιός και Λόγος του Θεού, ο Οποίος έγινε άνθρωπος για να απολυτρώσει το ανθρώπινο γένος από την αιχμαλωσία του διαβόλου, την δουλεία της αμαρτίας, τη φθορά και το θάνατο. Απαραίτητη προϋπόθεση της σωτηρίας μας είναι η οντολογική ένωση με Αυτόν, να γίνουμε οργανικά **«μέλη Χριστού»** (Α' Κορ.12,27), αναπόσπαστα κύτταρα του Θεανδρικού Του Σώματος, ώστε καμιά αντίθετη δύναμη να μπορεί να μας καταβάλει. Ο άγιος Ιουστίνος συμβουλεύει: **«Είσαι μέλος της Εκκλησίας; Τούτο σημαίνει ότι είσαι συνεχώς “συν πάσι τοις αγίοις” και μέσω αυτών μαζί με τον θαυμαστόν και θαυματουργόν Κύριον Ιησούν Χριστόν. Όταν είσαι μαζί Του, τότε είσαι ολόκληρος άπειρος και άγιος, ολόκληρος αιώ-**

νιος, ολόκληρος αγάπη και αλήθεια, ολόκληρος δικαιοσύνη και ολόκληρος προσευχή. Όλα είναι ιδικά σου έχουν την αυτήν καρδιάν και την αυτήν ψυχήν “συν πάσι τοις αγίοις”, ο νους σου είναι καθολικός, καθολική είναι η ψυχή σου, καθολική και η καρδιά, καθολική η αλήθεια και η ζωή σου». Και καταλήγει: «...μόνον δια της Εκκλησίας και εν τη Εκκλησία οι άνθρωποι αποκτούν το τέλος και το παντέλος, το νόημα και το παννόημα της ανθρωπίνης υπάρξεως εις όλους τους κόσμους» (όπου ανωτ.). Και φυσικά αυτή η Εκκλησία δεν είναι άλλη από την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, την Ορθοδοξία μας. Η αληθινή Εκκλησία του Χριστού, στην οποία συντελείται η αναγέννηση του ανθρώπου και σύμπασης της δημιουργίας!

Πηγή : <https://impenimerosi.gr/>